

Professoren er rejst hertil fra København for at hilse paa ham. Vil De øjeblikkelig gaa ind og melde, at Professoren er her.«

Men den Gamle stod som en Mur.

»A haar min Instruks,« sagde hun paa et fremmedartet Jysk. »Det veed De jo aa saa møj godt, Mikelsen.«

»Men her skal jeg dog vel i alle Tilfælde ikke blive staaende,« sagde nu Professoren — en lille blond Mand med et rødkindat Barneansigt.

Noget i hans Tone gjorde Barbara betænkelig. Han havde talt som den, der er vant til at blive adlydt. Med en mistroisk Skulen førte hun de to Mænd gennem Gangen ind i sin Herres Værelse, der tilligemed Spisestuen og Sovekamrene var de eneste af Husets mange Rum, der var i beboelig Stand.

Den unge Professor blev et Øjeblik staaende midt paa Gulvet og saae sig tavs omkring i det store, mørke Sygeværrelse med det røgsværtede Loft, det falmede Tapet og de andre triste Vidnesbyrd om Opløsning og Forfald. Saa vendte han sig mod Barbara, der var bleven staaende ved Døren, og sagde med uvilkaarligt dæmpet Stemme:

»Vær saa god at gaa ind og sig til Godsejeren, at Asmus Hagen er her. Vil De sige ham, at jeg har glædet mig til endelig at se ham igen.«

Med ny Forskrækkelse i sine smaa, mørke Øjne